

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 356. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849787763120/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

liv fører en ind i med de små kæfletier og bornetheder, som er uadskillige fra dette sted, hvor mange mindede så let indbilder sig, at ånden og kun den har hjemme. Teatret trådte i hjemmet i baggrunden og var sjælden genstand for samtalen, der bevægede sig i ganske andre retninger (...). Når vi som sagt sad i vor dagligstue om det runde bord, da udgjorde vor kreds en lille verden for sig, hvor man glæde samlede sig og nødtigt skiltes ad, når – ikke søvnen – men det siddige klokkeslæt mindede om, at man, hvor ugenne man end ville, måtte bryde op og begive sig til ro.

I hjemmet var alt således ved det gamle, på det nærvær, at den unge Buntzen, vort plejebarn, der var blevet student og medicinsk kandidat, mere og mere begyndte at lide af en brystaffektation, der standsede ham i hans videre udvikling. Dette var især en stor hjertesorg for Heibergs moder, der hang ved det smukke, livlige, begavede menneske, som om han havde været hendes eget barn. Heiberg og han kunne se således af deres egne indfald, som om de endnu havde været skoledrenge. Hans forhold til mig var i årenes løb også kommet i mere ro, uagtet han endnu af og til lod mig føle sine luner; men da fortrød han det atter straks, søgte mig op og gjorde sig behagelig for atter at forsones mig. I julen plejede vi ganske mellem os selv at holde en lille juleaften, hvor vi da gav hinanden små gaver. Han og jeg havde haft et lille udestående forinden denne jul, som bestod i, at han nægtede mig en lille tjeneste, jeg bad ham om. For nu at forsones mig fulgte med en af hans gaver følgende seddel:

»Jeg undertegnede forpligter mig herved til at bevise fru Johanne Louise Heiberg den første tjeneste eller fornøjelse, samme måtte behageligst ville fordrø af mig, om samme tjeneste end skulle koste mig ære, liv og gods.«

Georg Buntzen

Ak, der er vist få, måske ingen, der når dette mit levned engang bliver læst, endnu erindrer Georg Buntzen og fornøjer sig over, at dette lille træk med vor juleglæde ret lignede det smukke, livlige, begavede menneske. Han var i besiddelse af mange evner, et lystigt sind, en uskyldig munterhed forenet med en naturlig vittighed, der gjorde, at hans selskab søgtes, og at alle der kom i